

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci și nouă

Taina lui Dumnezeu revelată: unirea dumnezeirii și a umanității

Jeff Pippenger

2024-03-21

Am analizat istoria reprezentată în versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel. Ne ocupăm acum de linia internă a istoriei din cadrul versetului, care reprezintă istoria cornului protestant al fiarei care se ridică din pământ. Folosim îmbinarea celor două toiege ale lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte ca punct de referință pentru a identifica taina lui Dumnezeu, anume unirea făcută de Hristos a dumnezeirii Sale cu omenirea, la sosirea celui de-al treilea înger. Rând după rând, mesajul tainei lui Dumnezeu, pe care Ioan l-a identificat ca încheindu-se în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, a fost trimis în mod specific Laodiceei de apostolul Pavel. Mărturia lui Ezechiel, a lui Ioan și a lui Pavel este în acord cu aceeași taină a lui Dumnezeu care a fost reprezentată în mesajul lui Jones și Waggoner din 1888, care a fost mesajul către Laodiceea.

Căci doresc să știți ce mare luptă port pentru voi și pentru cei din Laodiceea, și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca inimile lor să fie mângâiate, fiind strâns unite în dragoste, și să ajungă la toate bogățiile deplinei încredințări a înțelegerii, spre cunoașterea tainei lui Dumnezeu, a Tatălui și a lui Hristos; în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii. Coloseni 2:1-3.

Lucrarea ispășirii, a unirii celor două toiașuri ale dumnezeirii și umanității a început când a sosit al treilea înger, dar Pavel abordează împlinirea finală și desăvârșită a unirii celor două toiașuri, care este taina lui Dumnezeu. Prin urmare, el identifică mesajul drept mesajul către Laodiceea, care a sosit mai întâi în 1856, apoi a fost repetat în 1888, iar apoi și-a găsit împlinirea desăvârșită la 11 septembrie 2001. Pavel identifică templul într-o dublă natură, când a prezentat taina lui Dumnezeu, care urma să se încheie la sunarea celei de-a șaptea trâmbițe. El împarte acea taină în cap și trup.

El este Capul trupului, al Bisericii: El, care este începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă întâietatea. Căci Tatăl a binevoit ca în El să locuiască toată plinătatea; și, făcând pace prin sângele crucii Lui, prin El să împace cu Sine toate lucrurile: prin El, zic, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri. Iar pe voi, care odinioară erați înstrăinați și vrăjmași în cuget prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum, în trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă înfățișeze sfinți, fără prihană și de neînvinuit înaintea Lui; dacă rămâneți întemeiați și statornici în credință și nu vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o și care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitor al ei am fost făcut, după isprăvnicia lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi, ca să împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu. Coloseni 1:18-25.

Hristos este Capul, care trebuie să aibă întâietate în toate lucrurile, iar Biserica Sa este Trupul. Împreună, Capul și Trupul reprezintă îmbinarea divinității cu umanitatea; totodată, se evidențiază și un alt fapt important. Relația dintre Cap și Trup este că, față de Trup, Capul trebuie să aibă întâietatea. În cazul omenirii, creată după chipul lui Dumnezeu, puterile superioare (capul) trebuie să aibă stăpânire peste puterile inferioare (trupul). Împreună ele formează o singură ființă; sau, în terminologia templului pe care Ioan avea să-l măsoare, ele reprezintă Locul Sfânt (umanitatea, trupul) și Locul Preasfânt (divinitatea, capul). Modul în care aceste două sunt unite într-„un singur toiag”, sau într-un singur trup, este lucrarea „at-One-ment”. Pavel continuă:

A căreia slujitor am fost făcut, potrivit iconomiei lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi, ca să aduc la împlinire Cuvântul lui Dumnezeu; adică taina care a fost ascunsă din veacuri și din generații, dar acum a fost arătată sfinților Săi; căroră Dumnezeu a binevoit să le facă cunoscut care este bogăția slavei acestei taine între Neamuri; care este Hristos în voi, nădejdea slavei: pe Care Îl vestim, admonestând pe fiecare om și învățând pe fiecare om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus; pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere. Coloseni 1:25-29.

Desăvârșirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care prezintă «pe fiecare om desăvârșit în Hristos», este «taina lui Dumnezeu», care este îmbinarea dumnezeirii cu omenirea, sau, după cum o spune Pavel, este «Hristos în» omenire, «nădejdea slavei». În zilele sunării Trâmbiței a Șaptea, acea taină este împlinită. Când Ezechiel identifică acea unire, el folosește două toiage, unul pentru regatul de nord și unul pentru regatul de sud, pentru a identifica legătura simbolică, care reprezintă templul prin numărul «patruzeci și șase». Toiagul legăturii simbolice de «patruzeci și șase» urmează să fie unit cu legătura simbolică de «două sute douăzeci».

Două sute douăzeci este simbolul divinității unită cu umanitatea. De la publicarea Bibliei King James în 1611, până la prima prezentare a mesajului lui Miller în 1831, iar apoi la publicarea mesajului în 1833, în Vermont Telegraph, sunt două sute douăzeci de ani. Mesajul lui Miller a fost formalizarea creșterii cunoștinței derivate din Biblie, când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1798. La data de început, 1611, a fost publicat un document divin, iar la data de încheiere, 1831, a fost publicată o lucrare umană întemeiată pe adevărul divin desigilat în 1798.

Cele trei date reprezintă nu doar două sute douăzeci de ani, ci și structura cuvântului ebraic „Adevăr”, care este creată prin combinarea primei, a treisprezecea și a ultimei litere ale alfabetului ebraic, pentru a forma cuvântul „Adevăr”. O publicare divină la început și o publicare umană la încheiere, iar 1798 reprezintă o sporire a cunoașterii, care avea să pună în evidență o clasă de oameni nelegiuți care au respins acea cunoaștere și, astfel, reprezenta litera a treisprezecea, care este un simbol al rebeliunii. Acea legătură de două sute douăzeci de ani a fost stabilită în mișcarea primului înger, iar mișcarea celui de-al treilea înger oferă un al doilea martor.

În 1776, documentul divin, Declarația de Independență, a fost publicat, iar două sute douăzeci de ani mai târziu, în 1996, a fost publicat un document omenesc, revista The Time of the End. Acest document omenesc a derivat din sporirea cunoștinței care s-a produs la timpul sfârșitului în 1989, sporire care, la fel ca în 1798, a produs o răzvrătire împotriva mesajului divin reprezentat de Declarația de Independență. Sporirea cunoștinței din 1996 a identificat viitorul Americii, pe

măsură ce își pierde libertatea și independența pe care le declarase în 1776, la apropiata lege duminicală. Aceasta furnizează un al doilea martor că numărul două sute douăzeci reprezintă îmbinarea divinității cu umanitatea, iar acel al doilea martor a fost consfințit prin semnătura „Adevăr” și a fost reprezentat de un prim martor în istoria primului înger (cel dintâi) și de un al doilea martor în istoria celui de-al treilea înger (cel de pe urmă).

1776 a marcat, de asemenea, începutul unei perioade care a precedat începutul propriu-zis al fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice. În acea perioadă de pregătire, semnătura adevărului a fost din nou identificată: 1776, marcând începutul Statelor Unite, și 1798, marcând începutul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice. La mijlocul acelei istorii dintre început și sfârșit, 1789 a marcat litera centrală, întrucât treisprezece colonii au ratificat Constituția. Fiecare dintre cele trei date reprezintă „vorbirea” Statelor Unite; prin Declarația de Independență în 1776, prin Constituție în 1789 și prin Legile Străinilor și ale Sedițiunii în 1798. Acea istorie reprezintă douăzeci și doi de ani, care este o zeciuală sau a zecea parte din două sute douăzeci, astfel că ea reprezintă, de asemenea, un simbol al îmbinării Divinității cu umanitatea.

Această reprezentare este istoria fiarei pământului, care este înfățișată ca începând ca un miel (divinitate) și sfârșind ca un balaur (umanitate). 1776 începe cu Declarația de Independență, care marchează divinitatea; Actele privind Străinii și Sedițiunea reprezintă umanitatea. În acei douăzeci și doi de ani care au precedat începutul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice, este tipificată trecerea de la miel la balaur.

Începutul celor două mii cinci sute douăzeci de ani de judecată împotriva împărăției de sud a lui Iuda este legat de începutul celor două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii din Iuda a început în 677 î.Hr., iar profeția celor două mii trei sute de ani a început două sute douăzeci de ani mai târziu, în 457 î.Hr. Lemnul împărăției de sud a lui Iuda este legat de împărăția de nord prin simbolul numărului patruzeci și șase și este, de asemenea, legat de cei două mii trei sute de ani prin legătura numărului două sute douăzeci.

Pavel a afirmat că este slujitor al iconomieii lui Dumnezeu și apoi a definit iconomia a cărei slujitor era ca fiind taina lui Dumnezeu, care este Hristos în voi, nădejdea slavei. El abordează în continuare acest adevăr când îi scrie lui Timotei.

Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă. 1 Timotei 3:16.

Pavel spune aici că taina evlaviei este Dumnezeu arătat în trup. Dumnezeu este Capul, iar carnea este trupul. Taina evlaviei este Hristos în credincios; ea este unirea dumnezeirii cu umanitatea. Pavel folosește de asemenea metafora căsătoriei, așa cum a făcut și Osea.

Căci noi suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui. Pentru această pricină va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, iar ei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; însă eu vorbesc cu privire la Hristos și la Biserică. Efeseni

5:30-32.

În capitolul treizeci și șapte, când Ezechiel identifică legământul zilelor de pe urmă, care este legământul reînnoit cu cei identificați drept cei o sută patruzeci și patru de mii, el oferă o ilustrare a unirii celor două toiege. Aceste două toiege, rând după rând, cuprind metafora căsătoriei la Osea și la Pavel. Când au fost unite laolaltă, nu aveau să mai fie două neamuri, ci un singur neam, pe vecie.

Și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat pentru ei toți; și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății niciodată. Nici nu se vor mai pângări cu idolii lor, nici cu urâciunile lor, nici cu vreo una dintre fărădelegile lor; ci îi voi mântui din toate locurile locuirii lor în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Ezechiel 37:22, 23.

Unirea din Ezechiel identifică momentul când ei nu mai sunt dezbinați, nici nu mai păcătuiesc, când sunt curățiți și când Dumnezeu este singurul lor Dumnezeu, iar ei au un singur împărat. La 22 octombrie, Solul Legământului a venit deodată la templu pentru a-Și „curăți” poporul. El a venit să primească o împărăție, al cărei popor, potrivit lui Petru, trebuia atunci să fie o împărăție de preoți și regi. În acea zi, mirele a venit de asemenea la nuntă, care este taina pe care o identifică Pavel și Osea, și care reprezintă unirea divinității cu umanitatea. Ioan arată că această taină, pe care Pavel o identifică drept „Hristos în voi, nădejdea slavei”, avea să se încheie în zilele sunării celui de-al șaptelea înger.

Dar în zilele când se va auzi glasul îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7.

Al șaptelea înger este al treilea vai, care a sosit la 11 septembrie 2001. Al șaptelea înger a început să sune odată cu sosirea celui de-al treilea înger în istoria anului 1844 și de atunci înainte, dar răzvrătirea din 1863 a împiedicat ca lucrarea să fie încheiată. Al treilea înger a sosit, iar a șaptea trâmbiță a început din nou să sune la 11 septembrie 2001, iar de data aceasta „taina lui Dumnezeu” urmează să fie „încheiată”. Acea „taină” este îmbinarea divinității cu umanitatea, care dă naștere celor o sută patruzeci și patru de mii, care apoi devin stindardul și oștirea lui Dumnezeu. Din acest motiv, capitolul treizeci și șapte din Ezechiel începe prin faptul că Ezechiel este dus într-o vale de oase moarte și uscate. Acele oase reprezintă adventismul laodicean la 11 septembrie 2001, și din acest motiv Pavel le adresează laodicienilor evanghelia tainei lui Dumnezeu.

Căci doresc să știți ce mare luptă port pentru voi și pentru cei din Laodiceea, și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup; pentru ca inimile lor să fie mângâiate, fiind strâns unite în dragoste, și să ajungă la toate bogățiile deplinei încredințări a înțelegerii, spre cunoașterea tainei lui Dumnezeu, a Tatălui și a lui Hristos; în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii. Coloseni 2:1-3.

Aceasta este, de asemenea, descrierea pe care Sora White o asociază cu oasele moarte și uscate din Ezechiel.

Dar această asemănare a oaselor uscate nu se aplică numai lumii, ci și celor care au fost binecuvântați cu o mare lumină; căci și ei sunt asemenea scheletelor din vale. Au forma

oamenilor, osatura trupului; dar nu au viață spirituală. Însă pilda nu lasă oasele uscate doar închegate în forme de oameni; căci nu este de ajuns să existe simetrie a mădulelor și a trăsăturilor. Suflarea vieții trebuie să însuflețească trupurile, pentru ca ele să stea în picioare și să intre în activitate. Aceste oase reprezintă casa lui Israel, biserica lui Dumnezeu, iar nădejdea bisericii este influența vivificatoare a Duhului Sfânt. Domnul trebuie să sufle peste oasele uscate, pentru ca ele să trăiască.

Duhul lui Dumnezeu, cu puterea Sa dătătoare de viață, trebuie să fie în fiecare om, pentru ca fiecare mușchi și tendon spiritual să fie în exercițiu. Fără Duhul Sfânt, fără suflarea lui Dumnezeu, există torpoare a conștiinței, pierderea vieții spirituale. Mulți care sunt fără viață spirituală au numele înscrise în registrele bisericii, dar nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Pot fi alipiți de biserică, dar nu sunt uniți cu Domnul. Pot fi sânguincioși în îndeplinirea unei anumite serii de datorii și pot fi socotiți oameni vii; dar mulți se numără printre aceia cărora li se spune: 'ai numele că trăiești și ești mort.'

Dacă nu există o convertire autentică a sufletului la Dumnezeu; dacă suflarea de viață a lui Dumnezeu nu însuflețește sufletul la viața spirituală; dacă mărturisitorii adevărului nu sunt însuflețiți de un principiu născut din cer, ei nu sunt născuți din sămânța nepieritoare, care trăiește și rămâne în veac. Dacă nu se încred în neprihănirea lui Hristos ca singurul lor temei de siguranță; dacă nu-I reproduc caracterul, nu lucrează în duhul Său, sunt goi, nu poartă haina neprihănirii Sale. Cei morți sunt adesea socotiți vii; căci aceia care își lucrează, după propriile lor idei, ceea ce numesc ei mântuire, nu-L au pe Dumnezeu lucrând în ei, ca ei să voiască și să lucreze, după buna Lui plăcere.

"Această clasă este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune." Review and Herald, 17 ianuarie 1893.

Solia laodiceană a fost prezentată pentru prima dată adventismului în 1856, chiar în anul în care Domnul a descoperit lumina crescândă a celor «șapte vremuri» din capitolul douăzeci și șase al Leviticului. Solia din 1856, alcătuită dintr-o solie internă care chema la pocăință și dintr-o solie externă de profeție, a fost respinsă în 1863. Solia laodiceană a tainei «Hristos în voi, nădejdea slavei» a fost repetată în 1888 de prezbiterii Jones și Waggoner, iar acea solie a fost, de asemenea, identificată drept solia către Laodicea de către Sora White.

Rând după rând, capitolul treizeci și șapte din Ezechiel începe cu Ezechiel fiind purtat în duh la 11 septembrie 2001, unde i se dă o viziune a adventismului laodicean, mort în păcate și fărădelegi. I se poruncește să dea două solii profetice distincte. Prima produce o adunare laolaltă, dar trupurile sunt încă moarte. A doua profeție cheamă ca mesajul „celor patru vânturi” să insufle viață în oase. Mesajul celor patru vânturi este solia de pecetluire a celor o sută patruzeci și patru de mii, care identifică patru îngeri care țin cele patru vânturi. Sora White identifică acele patru vânturi ca pe un „cal mânios”, care caută să se dezlănțuie, fiindcă este reținut. Calul mânios al Islamului caută să se dezlănțuie și să aducă moarte și distrugere în urma lui, așa cum a făcut la 11 septembrie 2001, și va fi eliberat din nou odată cu apropiata lege duminicală.

Acel mesaj adună trupurile moarte într-o oaste unită, care stă în picioare. Acea oaste unită este adusă în picioare ca răspuns la mesajul îngerului al șaptelea, căci, în zilele sunării celui de-al

șaptelea înger, taina căsătoriei celor o sută patruzeci și patru de mii cu Hristos va fi împlinită.

Apoi lui Ezechiel i se arată unirea a două bucăți de lemn care devin un singur neam. Aceste două bucăți de lemn sunt regatul de nord al lui Israel și regatul de sud al lui Iuda, care sunt unite într-un singur neam la încheierea perioadelor lor reciproce de risipire, de două mii cinci sute douăzeci de ani. Încheierea lor reciprocă produce un templu spiritual, reprezentat de cei patruzeci și șase de ani la începutul și la sfârșitul perioadelor reciproce de risipire.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

'Și s-au sculat dis-de-dimineață și au ieșit în pustiul Tekoa; iar pe când ieșeau, Iehosafat a stat în picioare și a zis: Ascultați-mă, o, Iuda, și voi, locuitori ai Ierusalimului; Credeți în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi statorniciți; credeți în prorocii Lui și veți propăși. 2 Cronici 20:20.'

"Credeți în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; credeți în prorocii Lui și veți propăși."

Isaia 8:20. 'La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc potrivit acestui cuvânt, este pentru că nu este în ei nicio lumină.'

Două texte sunt aici așezate înaintea poporului lui Dumnezeu: două condiții ale succesului. Legea rostită de Însuși Iehova și duhul profeției sunt cele două izvoare de înțelepciune menite să călăuzească poporul Său în orice împrejurare. Deuteronom 4:6. "Aceasta este înțelepciunea voastră și priceperea voastră înaintea neamurilor, care vor zice: Cu adevărat acest mare neam este un popor înțelept și priceput."

Legea lui Dumnezeu și Duhul Profeției merg mână în mână pentru a călăuzi și a sfătui Biserica, iar ori de câte ori Biserica a recunoscut aceasta prin ascultarea de Legea Sa, duhul profeției a fost trimis să o călăuzească pe calea adevărului.

Apocalipsa 12:17. „Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița sămânței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.” Această profeție arată în mod limpede că biserica rămășiței Îl va recunoaște pe Dumnezeu în Legea Sa și va avea darul profetic. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu și duhul profeției au caracterizat întotdeauna adevăratul popor al lui Dumnezeu, iar încercarea este, de obicei, dată cu privire la manifestările prezente.

În vremea lui Ieremia, poporul nu punea la îndoială mesajul lui Moise, al lui Ilie sau al lui Elisei, dar a pus la îndoială și a respins mesajul trimis de Dumnezeu lui Ieremia, până când tăria și puterea lui au fost irosite și nu mai era tămăduire decât ca Dumnezeu să-i ducă în robie.

Tot astfel, în zilele lui Hristos, poporul învățase că mesajul lui Ieremia fusese adevărat și se încredințase că, dacă ar fi trăit în zilele părinților lor, i-ar fi acceptat mesajul; însă, în același timp, respingea mesajul lui Hristos, despre care scriseseră toți profeții.

Odată cu apariția în lume a soliei îngerului al treilea, al cărei scop este să reveleze bisericii legea lui Dumnezeu în plinătatea și puterea ei, darul profetic a fost de asemenea imediat

restaurat. Acest dar a avut un rol foarte proeminent în dezvoltarea și înaintarea acestei solii.

Deoarece au apărut diferențe de opinie cu privire la interpretările Scripturilor și metodele de lucrare, menite să zdruncine credința credincioșilor în mesaj și să ducă la dezbinare în lucrare, duhul profeției a aruncat întotdeauna lumină asupra situației. Ea a adus întotdeauna unitate de gândire și armonie în acțiune trupului credincioșilor. În fiecare criză care a apărut în dezvoltarea mesajului și în creșterea lucrării, cei care au stat neclintiți de partea legii lui Dumnezeu și a luminii Duhului profeției au triumfat, iar lucrarea a propășit în mâinile lor.

Loma Linda Messages, 34.